

Fulls de la Revista

Sumari

El perfum

HENAR GALÁN

Un doble viatge

OLGA MUÑOZ

Dins la fúria del volcà

MOISÈS DE PABLO

Un blanc encès en la foscor

LLUÍS LUCERO

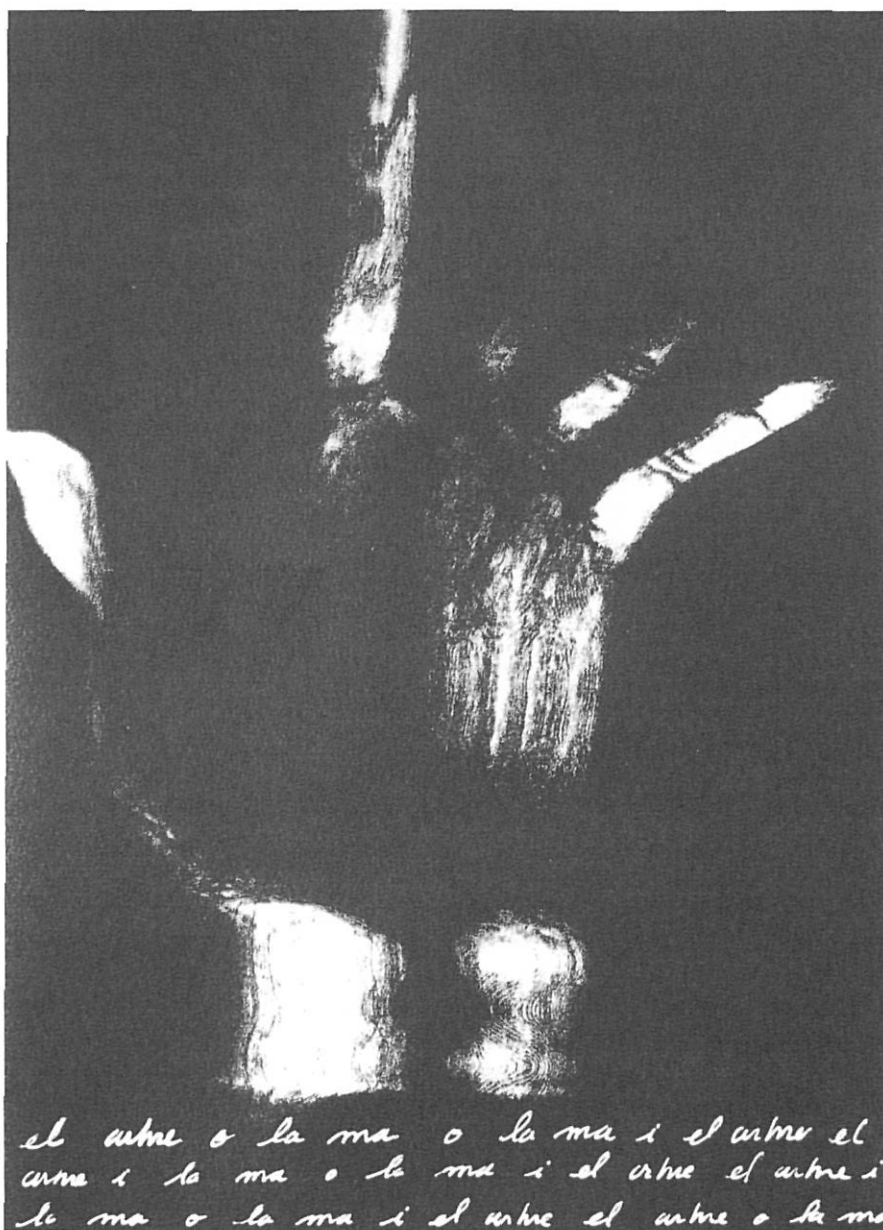
Marques de biblioteca

JOSEP M. PUIG SALELLAS

Santi Carreras i Fígols

(Manresa 1959) és l'il·lustrador d'aquests Fulls. S'ha format artísticament entre París i Barcelona i, en el seu començament, sota el mestratge del pintor argentí César López Osorio. Des de 1989 ha realitzat nombroses exposicions individuals i col·lectives en diverses sales de Girona, Barcelona, València, París, Itàlia, Japó, Argentina. Entre tantes exposicions volem destacar la de la Sala Joan Sagués, dels Serveis Territorials de Cultura de Girona, de l'any 2004. Té la seva obra escampada arreu, en tots els països on ha exposat.

El perfum

Henar Galán

L'Olímpia era una dona solemne, mestressa de si mateixa. Elegant i carismàtica, s'havia guanyat el lloc que ocupava tant a casa seva com a la cadira del seu despatx. Ni tiranejava ni se subjugava a cap clan, ja fos domèstic o laboral. Sabia parar l'orella, encara que també donava bo escoltar-la. Capitanjava bé i tothom tenia coneixement de qui remenava les cireres.

La Dina, la seva companya de despatx, que devia haver fet una cursa fraternal tota la vida per guanyar-se l'amor de la mare, no acceptava no ser l'amo del ball. Com que ella no era una boca d'or i li mancaven moltes altres gràcies, la seva guerra era sibil·lina, encara que no silenciosa. Es proposà humiliar amb el soroll de les sabates. Cada dia pujava uns quants centímetres l'alçada dels seus talons. Però, també en això, l'Olímpia era la reina. Sabia caminar perfectament sense vacil·lar sobre la sensual línia d'arqueig de qualsevol formó. Dels contes de fades havia après com una sabata pot fer miracles i servir de vareta màgica per escapar de la monòtona existència. Coneixia perfectament l'alquímia de cada tipus de taló: de coma, Lluís XV, de xoc, de piràmide, de prisma, d'agulla... No se li resistien les formes, ni còncaves, ni convexes, tant era, caminava amb la mateixa elegància. L'oficina es convertí en una sala de percussió, en totes les tonalitats de taloneig, des dels aguts tic-tac, fins als més greus toc-toc.

Posades a competir, els talons de l'Olímpia desafiaven l'arquitectura dels gratacels. Li servien per vèncer l'enemic. Amb la seva actitud i les seves sabates se sentia capaç de travessar la teulada. Les deesses viuen al cel. Havia adquirit seguretat en les festes salvatges i en les maratons de ball. Desafiava l'espai amb qualsevol tipus de calçat, ja fos amb el taló nu tipus xinellà, o tapí venecià, ja fossin sandàlies

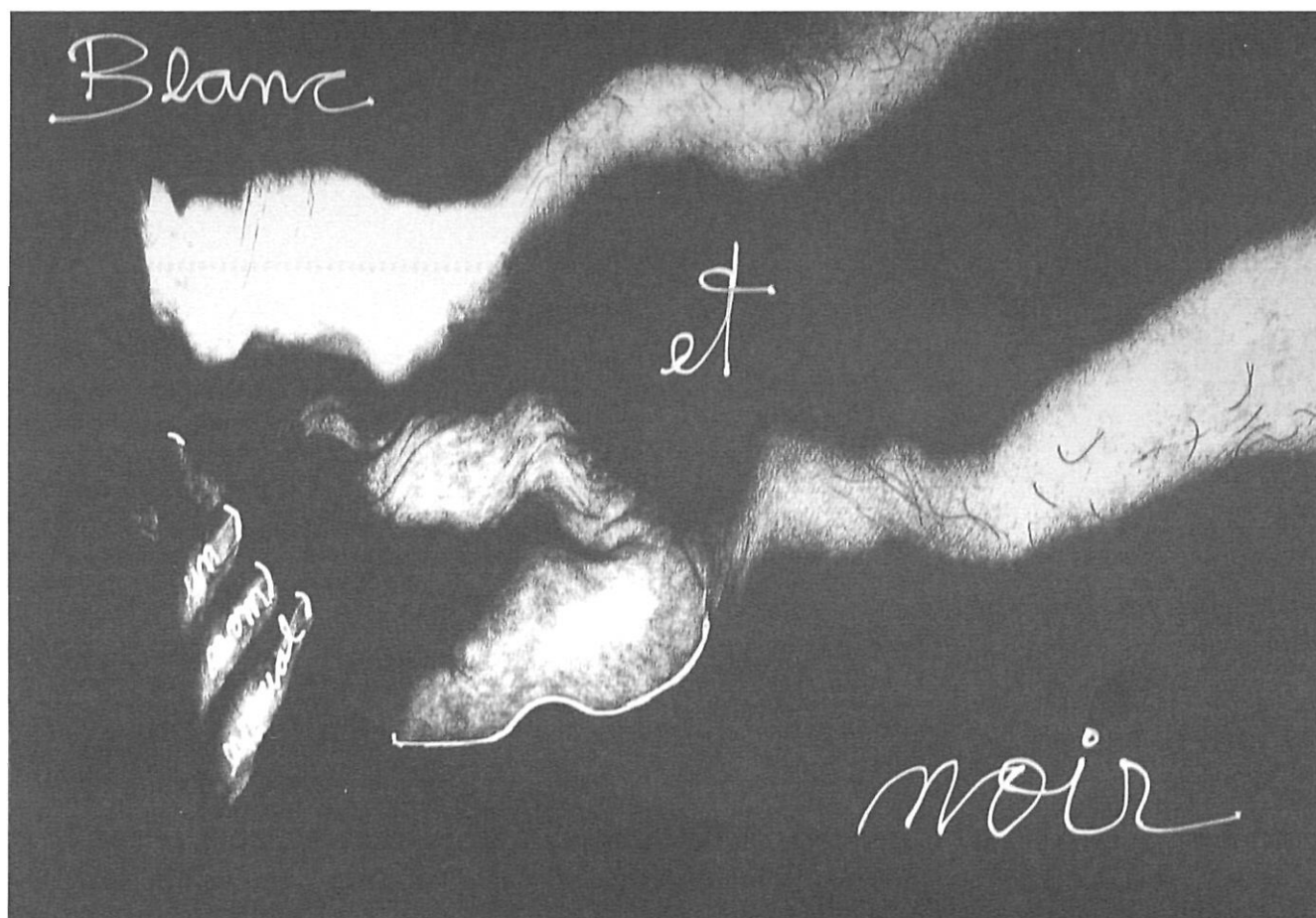
cordades al turmell com un braçalet, o la clàssica de saló.

La Dina no se'n sabia avenir. Cada dia imaginava, de manera clandestina, noves armes. El verí l'havia descartat, per les dificultats d'abastament i d'aplicació. Podria provar de tirar unes pólvores a la copa de vi, en algun sopar d'empresa, però no estava segura de reeixir en l'intent, ni que no li tremolessin les cames ni li fallessin els talons aerodinàmics. També, encara que molt furtivament, amb el secretisme que dóna l'encoixinat de la cambra, havia imaginat aniquilar-la amb un estilet. Seria un tall a la melsa, contundent, fi, però irreversible. L'ànima humana és insondable i inconfessable. Es recreava en aquestes fantasies, encara que sempre arribava a la conclusió que l'havia de mortificar amb algun sistema més anònim i menys recriminable per la llei.

Provà amb la roba. Triaria conjunts que la fessin sentir totpoderosa. Compraria a les millors botigues marques de renom que evidenciessin la diferència. Es comprà alguns vestits jaqueta caríssims, però, en el seu intent de capitanejar, les peces que triava li donaven un aire d'afectació masculina que, lluny d'afavorir-la, li havien escurat la butxaca i desdibuixat el somriure.

L'Olímpia vestia sempre amb desimboltura i refinament, amb colors alegres, gràcils i juvenívols. Combinava perfectament l'elegància amb la moda, els escots més atrevits amb les faldilles més sensuais. S'ho comprava amb naturalitat, sense mirar el logotip de l'etiqueta ni el pedigrí del fabricant. Era un do natural en ella. Eclèctica amb el seu vestuari, sempre despertava l'enveja de la Dina –ja fos vestida amb roba despreocupada, ja fos amb jaqueta i pantalons més clàssics–, que intentava imitar-la sense que aconseguís l'efecte desitjat. Sempre era a les beceroles. Si l'Olímpia un dia es guarnia de manera esportiva i informal, l'endemà la Dina apareixia de la mateixa guisa, però l'Olímpia ja s'havia abillat de manera més cautelosa i clàssica per a la reunió de treball, i, llavors, la Dina es tornava a sentir desbancada i reduïda, com el que era, un pet tibet, i l'Olímpia, sens dubte, tallava el bacallà.

La Dina no volia abdicar. Havia pres la determinació de deixar de ser una bleada assolellada i volia tenir la paella pel mànec. Intentà atacar amb una arma més bel·licosa: el perfum. L'engelosia la delicada essència de l'Olímpia, la seva aroma etèria i subtil de fragàncies ignotes i setinades, sense perdre el fons passional. L'Olímpia utilitzava el perfum de manera hedonista, per pur plaer d'estimular els seus sentits i els del seu equip. Distingia entre les versions diürnes, més lleugeres, i les fragàncies més orientals i atrevides

per a la nit; entre les més fresques i transparents per a l'estiu, i les més càlides per a l'hivern. El complement per al seu vestuari era el toc de White Linen, d'Estée Lauder, cristal·lí, aeri i tendre, que la feia delicadament sensual i omnipresent.

Per a la Dina, els perfums no tenien un sentit d'assalt sensorial, sinó bel·ligerant. Atacaria pel flanc dels cosmètics. Començà per augmentar la dosi de producte que s'escampava pel coll i els canells. Es presentava a l'oficina tota estirada, pujant més del compte la barbeta, amb un somriure asimètric, emanant una forta olor d'ambre i encens, que atenuava el rastre de l'Olimpia. Però com que li devia semblar que encara no causava prou impacte ambiental, incrementà no solament la quantitat, sinó que va fer extensiva l'aplicació a la resta del cos. Se n'aplicava als pits, les aixelles, la panxa, el pubis, els engonals, les cuixes... I també per sobre de la roba. Quan arribava a la feina, l'olor que despenia convertia l'oficina en una basílica per Setmana Santa. El botafumeiro les hagués passat magres per emular-la. L'Olimpia necessitava obrir la finestra per tal d'aconseguir un petit reducte d'oxigen, el qual cada cop escassejava més. Però la Dina prosseguia amb l'ofensiva. Va continuar carregant amb intensitat la seva fragància. Intentava noves propostes, encara que poc comercials, sí molt marcial.

Fou llavors quan afegí almesca a l'engròs, i després, pàtxuli sense mesura, i canyella a grapat. A mesura que la

Dina embafava més, l'Olimpia s'afeblia. Les seves energies es marcién, tot cercant espais oberts, esbatanant finestres, intentant concentrar-se i evitar la lipotímia... Però no només l'Olimpia en patia les conseqüències, sinó la resta de companys, que defugien d'utilitzar els espais comuns, la fotocopiadora, la màquina del cafè, els wàters. L'empresa es convertí en un espai poc funcional i productiu. Les canonades de ventilació emmalaltiren atapeïdes de tanta fortor.

La Dina, però, continuava amb l'escomesa. Aquell dia es llevà amb arrencada. Directa cap a la cuina, agafà la cotelera, i obrí l'armariet on guardava les espècies. Abocà la poció que anava in crescendo: l'ambre, l'encens, l'almesca, el pàtxuli, el sàndal... i l'apujà amb nou moscada en pols i altes dosis de pebre negre. Ho remenà bé, tot dissolt amb oli de gira-sol com a excipient. Quan va estar llesta, s'ho va ruixar pel cabell, per la pell, per la roba... Introduí les restes en un polvoritzador per tal d'escampar-les com un ambientador i, amb la boca torçada, se n'anà cap a la feina.

L'endemà els titulars dels diaris n'anaven plens. «La plantilla de l'empresa publicitària @.Com de la ciutat de Figueres ha estat ingressada a l'UCI de l'Hospital Trueta afectada d'una intoxicació molt greu. El pronòstic és reservat. Es desconeixen les circumstàncies del cas».